

tror jeg er et godt og sundt Princip, og det er det, der, som den højtærede Justitsminister har udviklet for det høje Ting, er nedlagt i det Lovforslag, her foreligger. Det fremgaar af Reglerne i § 2, som den højtærede Minister nærmere gennemgik, hvad det er for Navne, man ikke maa tage, og jeg for mit Vedkommende finder ikke nogen Indvending derimod at gøre.

Med disse Undtagelser staar det ifølge § 1 frit for enhver at tage, hvilket Navn han vil, og det kan man, ligesom efter den midlertidige Ordning, tage ved en simpel Anmeldelse til den stedlige Øvrighed. Som Regel skal man ganske vist betale det samme som nu, 4 Kr., derfor. Jeg kunde have ønsket, at denne Afgift var bleven strøget, for jeg har følt, at selv denne ringe Afgift kan danne en Hindring for adskillige. Hvis det nu kun var en Indrømmelse, som vi gav Befolkningen for de enkelte Personers Skyld, som have Lyst til at faa et nyt Navn, saa kunde man sige: Ja, det er virkelig ikke for meget, at de skulle give 4 Kr. derfor. Men naar man, som jeg, gaar ud fra, at det her drejer sig om en Landsinteresse, at det eri Samfundets, i Folkets Interesse at komme af med disse Navne og faa bedre Kendenavne, kunde man ønske, at hellere end at Folk skulde betale for at faa ny Navne, skulde man, havde jeg nær sagt, betale dem for at tage dem. Imidlertid er der her i § 4 aabnet en Adgang til at blive fri for at betale denne Afgift. Naar man er uformuende og kun søger Navneforandring for sig og Ægtefælle, kan man faa det for ingen Ting. Det vilde maaske ikke være umuligt her i Tinget at sætte igennem, at man helt strøg denne Afgift — under Behandlingen i 1897—98 var det jo bl. a. det, man gjorde, — men jeg ønsker ikke at rejse nogen Strid paa dette Punkt.

Derimod vil jeg straks sige, at der i § 5 er en Bestemmelse, som jeg ikke blot anser for i og for sig urigtig og skadelig, men ogsaa for at være i Strid med den gældende Lovgivning, og det har dog neppe været Meningen. Det er Reglen om fraskilt Hustrus Ret til at optage sit Pigenavn. Denne Regel er ogsaa i Strid med, hvad dette Ting gentagne Gange, baade i 1897—98 og i 1900—01, har vedtaget, saa jeg haaber paa Tilslutning hos det høje Ting, naar jeg vil forbeholde mig ved 2den Behandling at søge en Ændring indført i denne Bestemmelse. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det her; det er jo ikke Enkelthederne, der foreligger til

Behandling. Begrundelsen af mit Syn paa dette Spørgsmaal vil jeg opsætte, indtil der ved 2den Behandling foreligger Ændringsforslag i saa Henseende. Foreløbig vil jeg tillade mig at paaregne Tilslutning ikke blot hos det høje Ting, men, hvad der jo betyder meget, hos den højtærede Minister, til mine Bestræbelser for at faa en Ændring foretaget i denne Paragraf.

Foruden denne Del af Lovforslaget, som er den vigtigste, og som altsaa giver Befolkningen en vidt udstrakt Ret til at forsyne sig med ny Slægtnavne, opretholder man i § 6 — og det stemmer ogsaa med de Lovforslag, som tidligere have været vedtagne her i Tinget — de gældende Regler om, at man ved kongelig Bevilling, som jo koster 33 Kr. 66 Øre, kan antage andre Navne end dem, man kan vælge frit og faa for 4 Kr., deriblandt ogsaa de Navne, der ere undtagne ifølge § 2. Det kan meget muligt stille sig saaledes for en Mand, at det Navn, han ønsker at tage, kan han efter Forbudet i § 2 ikke faa paa den nemme Maade ved Navnebevis for 4 Kr., men saa er det muligt, han kan faa det ifølge § 6 ved at betale den højere Afgift derfor. Og hvis Betingelserne ere til Stede efter § 6, andet Stykke, nemlig at han har en særlig, naturlig Adkomst til det Navn, han ønsker, vil han endogsaa kunne faa det for ingen Ting, kun at han i saa Henseende skal melde sig inden 3 Maaneder efter Lovens Ikrafttræden. Denne Frist er maaske noget kort, men det er selvfølgelig et Punkt, som man kan tales nærmere ved om. Der kan vel ikke, tænker jeg, være Tale om, at der lægges saa megen Vægt paa, om det just bliver 3 eller 6 Maaneder eller maaske et noget længere Tidsrum; det vil jo kunne blive taget op, naar der foreligger Forslag derom til 2den Behandling.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, som altsaa, da Sagen var for her sidst, vakte saa megen Strid, nemlig om Beskyttelsen for de bestaaende Navne, har jeg allerede nævnt, at det nu findes afgjort i § 2. Jeg skal derom kun sige, at det fremgaar af Forhandlingen i Landstinget, at man ogsaa der har haft sin Opmærksomhed særlig henvendt paa dette Punkt. Der har ingen Uenighed været om at tiltræde den højtærede Ministers oprindelige Forslag, for saa vidt det gik ud paa at forbyde andre at tage efter de nemme Regler ved Navnebevis alle de Navne, som inden 1. Juli 1905 vare anmeldte med Krav paa at blive respekterede. Men det, der har givet An-